

ROBERTA PETZOLDT

Gedichten

ASPECT RATIO

Toen ik leerde dat het leven niet gratis was, ben ik moed gaan verzamelen
Eerst verzamelde ik moed om het recht in eigen hand te nemen, ik stal een plastic
diamant uit de la van de juffrouw en gaf hem aan mijn klasgenoot terug

Toen verzamelde ik moed om me te verdedigen, ik trapte het meisje dat mij treiterde onderuit

Toen verzamelde ik moed om mijn stem te verheffen, ik schreef aan mijn school
dat ze levende doden waren

Toen verzamelde ik moed om weg te gaan, ik ging weg

Toen ik wegging leerde ik dat het leven gratis was, ik fietste naar een oerbos en
douchte in een oerbeekje, ik dronk Fanta bij een klif, en sliep in het gras

Toen ik leerde dat je niet weg kan blijven, ging ik geld verzamelen
Eerst ruilde ik uren uit mijn leven en kracht uit mijn spieren, toen ruilde ik mijn
glimlach, later ruilde ik gedachtegangen en kleuren die ik bij elkaar bracht

Toen ik mijn paspoort kwijtraakte leerde ik dat je moet betalen om te bestaan.
Toen begon ik na te denken of ik wel wilde bestaan, ik kon de tv niet meer aanzien,
ging schoorvoetend naar het stemhokje en deed woedend mijn belastingaangifte

Toen ik naar het bos vluchtte kreeg ik een boete omdat ik in een rustgebied liep,
toen leerde ik dat je moet boeten voor je rust
Zelfs na je dood zijn de ligplaatsen duur

Een kind wordt in een buggy gespt en schreeuwt omdat ze bewegen wil
Ik heb nog niet genoeg moed verzameld om vrij te zijn

HET LUCHTLEDIGE

Gister was een historisch moment, hangend aan een waslijn tussen Uranus en Mars

Ik ben een hart op stokjes zei hij, ik slaap in een hoek zodat de huid van mijn rug zijn arm niet raakt. Hij slaapt met de kachel aan tussen kattenhaar

De volgende ochtend wil ik een nieuw innerlijk en trek een nachtlaken met plukjes ster aan

Waar komt het stof vandaan dat op de geschiedenis ligt, zijn het stukjes tijd die een lichaam kregen

Is iets historie als het zich steeds herhaalt? Ik zat al eerder hier en eet weer dezelfde pasta van dit bord terwijl ik vraag of de tv uit mag

Deze morgen weet ik niet van wie het lichaam is dat zich zo onwennig onder de zon voelt. Deze morgen denk ik weer: dit moet ik niet meer doen, maar morgen steek ik weer de oude sigaret aan

PIXELPERSPECTIEF

I

Een seconde naar links van het nu

Iemand leest een boek maar ziet alleen de mensen die hem zien
in de zon heeft iemand hoofdpijn
iemand hoort iets dat niet gezegd wordt
een aardverschuiving op papier ziet iemand
iemand wil zich begrijpen

als een hond loopt iemand door de hete straten van Kingston
iemand ziet dode bomen
iemand wijkt voor families
iemand bedenkt zich voorbij de horizon

Iemand springt van een Kroatische rots af, weet hoe het water voelt
toch doet zij het steeds weer
we eten elke dag dingen die we al vaker aten
iemand blijft in zijn bed liggen om een barst in de muur te bekijken
zijn vader noemde het existentialisme
iemand ziet Sartre naast een zangeres in het zwart de nacht volpraten
maar iemand wil niks zeggen
en eist geluk door niets te doen

Geloof de gedachte in zichzelf?
hoe hoog is die gedachte
wat doet een gedachte als hij niet gedacht wordt
de ruimte opent zich in mijn waarneming
ik denk witgekalkte baksteen
ik denk hier mist nog wat water
de gedachte draait zich om, ziet zijn eigen staart wegglijpen

Iemand roeit op de amazone die hij in een boek las
soms gaat hij aan wal en houdt bomen vast
iemand staat op een trappetje dat zich uit het water opricht naar de tegelkant,
hetzelfde stalen trappetje waarmee zij in groep vijf uit haar zwemles klom

langzaam loopt het zwembad vol
de zoetwaterdolfijn zwemt naar haar toe, wil haar leren wat ademen is

Iemand stort zich in de Egeïsche zee omdat hij zwarte zeilen ziet
zijn zoon zwemt naar hem toe, schuim in zijn baard

II

Celdeling

Weet mijn poes dat ze mijn leven gered heeft door mijn hart telkens weer te vullen?

hoe weet warmte waar hij heen moet
weet een eend dat hij op een papier getekend wordt
hoe weet de zee wanneer ze te ver gaat
weet een krant wat vrede is

we roepen Brand! bedoelen wegwezen
we roepen Lucht! en zeggen ik leef nog

Gedachten die ik niet kan plaatsen, verschijnen in een huis, het huis staat in de nacht op uit mijn kussen
vierkante woorden springen het raam uit, de sfeer van zware metalen
een traptree doet zich als verdieping voor

we roepen Water! we smeken genade
we roepen Aarde! en zeggen eindelijk

Iemand slikt een landgrens door
iemand slaat de handen in elkaar
iemand herinnert zich